

РЕШЕНИЕ

№ 15840

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3484** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 197, ал. 2, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) .

Образувано е по жалба на Р. Я. Ц. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез адв. М. Й., срещу Решение № ПО-23/14.03.2025 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК с изх. № С240022-023-0003145/04.11.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

Според жалбоподателя решението е незаконосъобразно, тъй като с него е потвърдено ПНПОМ, издадено при грубо нарушение на закона и по-конкретно на чл. 195, ал. 6, т. 1 ДОПК. Твърди, че с постановлението е наложена възбрана върху недвижим имот, определена върху цената на придобиване, вместо върху данъчната оценка. Твърди, че публичният изпълнител не е изложил мотиви, които да основават обезпечителната нужда в обема на наложените обезпечителни мерки – запор на банкови сметки в три банки и възбрана върху недвижим имот, всяка една от които би могла да обезпечи вземането, предвид ниската му стойност. Акцентира, че в производството по обжалване на акта по административен ред, решаващият орган е подхождал повърхностно, като не е анализирал изложените в жалбата аргументи за отмяна на акта, а допуснатите неточности в него будят съмнение за дължимия анализ. Претендира се отмяна на Решение № ПО-23/14.03.2025 г. и отмяна на потвърденото с него ПНПОМ, ведно с присъждане на направените в настоящото производство разноски. В срока по чл. 149, ал. 3 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, е представена писмена защита от процесуалния представител на жалбоподателя.

Ответникът - директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. Й., оспорва жалбата и пледира за законосъобразност на издадените административни актове. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

На 28.08.2024 г. е издадена Заповед №Р-22221024004335-020-001/28.08.2024 г., с която е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задълженията му за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г.

Ревизията е спряна със заповед за спиране № Р-22221024004335-023-001/23.10.2024 г. – по искане на ревизираното лице в молба вх. № ВхР-5880/22.10.2024 г., и впоследствие е възобновена със заповед за възобновяване № Р-22221024004335-143-001/27.12.2024 г. на основание чл. 35 ДОПК.

Междувременно, с Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221024004335-039-001/23.10.2024 г. е направено предложение до публичния изпълнител да бъдат наложени мерки за предварително обезпечаване на задълженията на Р. Я. Ц., които ще бъдат установени в резултат на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 22221024004335-020-001/28.08.2024 г. Посочен е очакваният размер на задължението – 9000.00 лв. в това число главница – 7800.00 лв. и лихва в размер на 1200.00 лв., изчислена към 23.10.2024 г.

Във връзка с искането публичният изпълнител е изготвил справки в ПП И. и в КАТ, вследствие на които е установил, че ревизираното лице притежава недвижимо имущество, няма данни за регистрирани МПС/ППС и има открити банкови сметки.

На 04.11.2024 г. е издадено ПНПОМ изх. № С240022-023-0003145/04.11.2024 г., с което са наложени:

1. Възбрана върху поземлен имот, КИД 11884.5963.12, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 28 /двадесет и осем/, площ 988 кв. м., находящ се в [населено място], [община], област С., местност „Среден хрът“, придобит с нотариален акт № 83, том I, рег. № 723, дело № 40/2021 г., с цена на придобиване 3500.00 лева;

2. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД за сумата от 5500.00 лева, „Банка ДСК“ АД за сумата от 5500.00 лева и в „Айкарт“ АД за сумата от 5500.00 лева. Същото е мотивирано с това, че ще се затрудни събирането на публично вземане в предполагаем размер на задължението от 9000.00 лв. / девет хиляди лева /- в това число главница – 7800.00 лв. и лихва в размер на 1200.00 лв.

Горното ПНПОМ е обжалвано и потвърдено с Решение № ПО-23/14.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С.. Административният орган е счел, че наложените предварителни обезпечителни мерки са необходими и целят предотвратяване на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде затруднено или значително ще се затрудни. Възприети са фактическите констатации на публичния изпълнител при установяване на имущественото състояние на ЗЛ, вкл. притежавания от него поземлен имот в [населено място], обезпечителната стойност на който е уточнен с решението в размер на 2794.90 лв., както и откритите банкови сметки на задълженото лице в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, „Банка ДСК“ АД и в „Айкарт“ АД. Решаващият орган е потвърдил правомерността извършените от публичния изпълнител

обезпечителни действия. В отговор на възраженията в жалбата срещу ПНПОМ ответникът е припомнил на оспорващия правната възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки съгласно чл. 199 ДОПК. Законосъобразността на постановлението е разгледана и в светлината на принципа за съразмерност съгласно чл. 6, ал. 5 АПК, който според органът не е нарушен, доколкото е спазено изискването на чл. 195, ал. 7 ДОПК. Като краен резултат е отхвърлено оспорването на ПНПОМ их. № С240022-023-0003145/04.11.2024 г.

Решение № ПО-23/14.03.2025 г. е връчено на жалбоподателя на 20.03.2025 г.

Жалбата срещу него е депозирана на 28.03.2025 г.

С определение № 11746/06.04.2025 г. съдът е конституиран страните по делото и е разпределил доказателствената тежест между тях. С оглед твърденията в жалбата и противоположните на тях установявания на административния орган, на основание чл. 171, ал. 5 АПК, вр. § 2 ДР на ДОПК съдът е дал съответните указания.

На жалбоподателя е съобщено, че по делото липсват доказателства за установяване на твърденията в жалбата досежно имущественото му състояние, включващо банкови авоари, движимо и недвижимо имущество, вземания, дялове в търговски предприятия, които надвишават очаквания от приходните органи размер на данъчните задълженията от 9000,00 лв. /главница и лихви/. Указана е възможността за ангажиране на писмени доказателства, изискуеми по реда на чл. 197, ал. 3 ДОПК - обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа.

На ответника е съобщено, че липсват доказателства за размера на данъчната оценка на възбранения с ПНПОМ недвижим имот, освен приложения нотариален акт с посочена в него придобивна цена 3500,00 лв. В тази насока ответникът е задължен да представи информация/извлечение от извършената от него служебна справка в информационните масиви на НАП за установяване на данъчната оценка на процесния имот, която в Решение № ПО-23/14.03.2025 г. е посочена в размер на 2794,90 лв. /стр. 2/, а при излагане на мотивите - в размер от 2974,90 лв. Ответникът е задължен да представи и справките-приложения към Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221024004335-039-001/23.10.20224 г.

В отговор от ответника е представена справка – профил на задължено лице, с данни за подадена декларация по чл.14 ЗМДТ за облагане върху недвижим имот, от която е видно, че данъчната оценка на възбранения с ПНПОМ поземлен имот в [населено място], [община], област С., местност „Среден хрът“, е в размер на 2794.90 лв. /л.69 – гръб/. Представени са и останалите изискани с определението документи, вкл. тези, приобщени с административната преписка.

При тази фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК, от лице, имащо интерес от обжалване и при изчерпан административен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съдът намира, че то е издадено от компетентния съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК административен орган и в рамките на неговите правомощия, при спазване на административнопроизводствените правила и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт, а именно потвърденото ПНПОМ их. № С240022-023-0003145/04.11.2024 г.

Основанията за отмяна на наложената обезпечителна мярка са уредени в чл. 197, ал. 3 ДОПК. Съобразно посочената разпоредба основанията за отмяна на обезпечителната мярка са както следва: 1. ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2 ако не съществува изпълнително основание или 3. ако не

са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В конкретния случай безспорно не е налице първото обуславящо отмяната на ПНПОМ условие, доколкото не беше представено предвиденото в чл. 197, ал. 3 ДОПК обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа.

Не са налице и останалите основания за отмяна, т.к. оспорените обезпечителни мерки са такива по чл. 121, ал. 1 ДОПК – предварителни, наложени в хипотеза на възложено и неприключило ревизионно производство, поради което при проверката на материалната законосъобразност на Решение № ПО-23 и на потвърденото с него ПНПОМ, съдът следва да прецени дали са спазени изискванията за налагане, предвидени в нормата на чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки. Упражняването на това административно правомощие е обусловено от наличието на следните предпоставки: 1. Мерките да са обосновани с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето; 2. Вследствие на евентуалното извършване на такива сделки, събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски да има вероятност да бъде невъзможно или значително затруднено.

Според възприетото в съдебната практика тълкуване на чл. 121, ал. 1 ДОПК изпълнението на публичното задължение е невъзможно, когато ревизираното лице, към датата на изпълнението, не разполага с достатъчно активи, които да служат като средство за събирането му. Изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване т.е. те не са ликвидни.

В конкретния случай обоснована се явява преценката на публичния изпълнител за наличие на необходимост от предварително обезпечаване на подлежащите на установяване публични вземания, доколкото имущественото състояние на задълженото лице не покрива размера на очакваното публично задължение. Противно на твърденията на жалбоподателя за свръхобезпечение и въпреки дадените му от съда указания с определение № 11746, в случая не се установява същият да притежава друго имущество, освен поземления имот, върху който е наложена възбрана и банковите сметки, по които е наложена ПОМ. За да пристъпи към налагането на посочените обезпечителни мерки, публичният изпълнител правилно е приел, че няма данни за налични други активи, които биха обезпечили бъдещите задължения на лицето. Друго не следва и от приложената по делото справка за ПС с данни, предоставени от КАТ, от която е видно, че Р. Ц. притежава лек автомобил марка БМВ 520. При действието на чл. 199, ал. 1 ДОПК това обстоятелство не рефлектира върху законосъобразността на процесното ПНПОМ, т.к. в случай, че наложеният с постановлението заповед върху банкови сметки на жалбоподателя затруднява дейността му, законодателят е предвидил възможността същият да се възползва от замяна на наложените обезпечителни мерки с друго равностойно обезпечение.

От друга страна, по делото няма спор, че обезпечителната стойност на притежавания от Р. Ц. поземлен имот не покрива предполагаемото вземане в размер на 9000.00 лева. Тук е моментът съдът да поясни, че независимо от допуснатата в ПНПОМ грешка относно обезпечителната стойност на имота, посочена като „цена на придобиване“ в размер на 3500.00 лв., вместо стойността на пазарната оценка на имота в размер на 2794.90 лв., съгласно чл.195, ал.6, т.1 от ДОПК, то сумата и в двата случая не покрива, а още по-малко надхвърля предполагаемото задължение в размер на 9000.00 лева. В този смисъл, дори и публичният изпълнител да беше наложил възбрана до размера на сумата от 2794.90 лв., представляваща стойността на имота по

данъчна оценка, то разликата до пълния размер на предполагаемото вземане би се отразила върху размера на запорираните суми по банковите сметки на задълженото лице, при което вместо 5500,00 лв., като е посочено в ПНПОМ, запорът щеше да бъде определен до наличните и постъпващи средства от 6205.10 лв. Следователно разминаването при посочване на обезпечителната стойност на имота очевидно не е в интерес на жалбоподателя, още повече може да послужи като основание за отмяна на ПНПОМ.

На следващо място, преценката за правомерност на наложените обезпечителни мерки следва да се направи и с оглед нормата на чл. 195, ал. 7 ДОПК, според която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В тази насока следва да се посочи, че по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител законосъобразно е постановил оспорените обезпечителни мерки. Доколкото мотивите за издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се съдържат в отправеното до публичния изпълнител искане, то неоснователно е направеното в жалбата възражение за немотивираност на издаденото постановление и на решението, с което същото е потвърдено. Административният орган коректно е посочил фактическото и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено. Наложените предварителни обезпечителни мерки са необходими с оглед установените публични задължения от страна на ревизираното лице.

Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Всяко обезпечение води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. Както се посочи, при наличие на други активи, които биха могли да послужат за обезпечаване на публичното задължение, длъжникът разполага с възможността, дадена му с нормата на чл. 199, ал. 1 ДОПК - да отправи до публичния изпълнител искане за замяна на наложените обезпечителни мерки, като предложи друго равностойно обезпечение.

Неоснователни са и останалите възражения в жалбата за допуснато свръхобезпечение. Наложените обезпечителни мерки целят като краен резултат обезпечението на предполагаемото задължение в общ размер на 9000.00 лева. В този смисъл, независимо от броя на наложените обезпечителни мерки (в случая запор върху три банкови сметки и възбрана върху един поземлен имот), то при гарантиране на обезпечението в размер на 9000.00 лева – по който и да от предвидените в закона способности, обезпечителните мерки ще отпаднат по отношение на останалото движимо и/или недвижимо имущество на жалбоподателя. Ето защо, възражението за свръхобезпеченост, посочено в жалбата, изхождащо от направените неправилни изчисления на общата сума на обезпечението, представена като сбор от всички наложени обезпечителни мерки, представляващ обща сума в размер, който е в пъти по-голям от посоченото в ПНПОМ предполагаемо задължение, е неоснователно.

Неоснователни са и доводите във връзка с нарушаване на установените в АПК правни принципи и конкретно принципът за съразмерност, прокламиран в чл. 6, ал. 5 от цитирания кодекс. Негово проявление са разпоредбите на чл. 195, ал. 7 и чл. 197, ал. 3 ДОПК в контекста на основанията по

чл. 121, ал. 1 ДОПК, които съдът намира, че не са нарушени. В тази връзка следва да се отчете и балансът между частния интерес и защитата на публичния такъв, именно във връзка с който е наложено процесното ПНПОМ.

В обобщение на изложеното съдът намира, че в хода на налагане на предварителните обезпечителни мерки не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел. При постановяване на процесното постановление и потвърждаващото го решение са били налице всички законови предпоставки на чл. 121, ал. 1 ДОПК. При определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице. Ето защо жалбата като неоснователна, следва а бъде оставена без уважение, а оспореното решение - потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено за сумата от 100 (сто) лева, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Я. Ц. срещу Решение № ПО-23/14.03.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., с което е потвърдил Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С240022-023-0003145/04.11.2024 г. на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК.

ОСЪЖДА Р. Я. Ц. да заплати на Националната агенция за приходите разноски за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

На основание чл. 197, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не подлежи на обжалване.

Съдия: